

РЕШЕНИЕ

№ 2438

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 28.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7600** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България/ЗЧРБ/.
Образувано е по жалба от Р. С А З., [ЕГН], [дата на раждане] във Великобритания, гражданка на Й., притежаваща паспорт Р845148 издаден на 27.11.2019г., валиден до 26.11.2024г., подадена чрез, адв. С. Й. Б., с адрес за призоваване: гр. С., ж. к. „Хиподрума“, [жилищен адрес]. ет. 6, ап. 16, против Заповед с рег. № 5364з-2614 издадена на 15.12.2021г. от директора на Дирекция „Миграция“-МВР с която с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ се налага принудителна административна мярка „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България“ и на основание чл. 39Б ал. 1 от ЗЧРБ е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната, на лицето Р. С А З..
В жалбата са наведени подробни съображения, че издадената заповед за налагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ "Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България" е немотивирана, както и че административният орган, не е обсъдил изложените от жалбоподателката причини, довели до отсъствието и от Р. България за период от 12 последователни месеца. Моли процесната заповед да бъде отменена, тъй като е издадена при липсата на мотиви, и в противоречие с приложимия материален закон.

Ответникът – директор на Дирекция "Миграция" при МВР, се представлява от юр. Т. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

След като разгледа оплакванията, изложени в жалбата, доказателствата по делото, становищата на страните и в рамките на задължителната проверка по чл. 168 от АПК, Административен съд –София-град, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Р. С А З., [ЕГН], [дата на раждане] във Великобритания, гражданка на Й..На същата е било издадено разрешение за постоянно пребиваване на територията на Р. България с №700903324 за период от 09.09.2015г. до 13.05.2020г./л.49/Същата е подала заявление рег. №8571/06.12.2021г. за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденец в Р.България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ./л.43/

От данните по делото е видно, че при извършване на необходимите справки за пътуване на лицето, във връзка с изискването на чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ е установено, че жалбодателката/чужденецът/ е превишил максимално допустимия срок на отсъствие от Република България-напуснал е страната на 11.09.2015г. и е влязъл на 05.12.2021г.Жалбодателката не е посочила причини за отсъствие за период от 6 години.

От извършената проверка съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ е констатирано, че Р. С А З. е лице, което не попада в категорията "уязвими лица" по смисъла на § 1, т. 4б от ДР на ЗЧРБ, не са установени производства по Закона за убежището и чужденците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Не са установени данни Р. З. да е родител на български или чужди граждани, за които полага грижи. Не са представени данни, от които да се направи извод, че е загубила връзките си с държавата по произход.

При тази фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Разгледана по същество е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ орган и съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително фактическите основания за издаването ѝ.

Съгласно разпоредбата на чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон, са изчерпателно изброени, като между тях е отнемане на правото на пребиваване в Република България. Съгласно чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато бъде установено, че чужденецът, получил разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване, е отсъствал от територията на държавите - членки на Европейския съюз, за период от 12 последователни месеца, освен в случаите на разрешено постоянно пребиваване по чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13, 16 и чл. 25 г. от с. з., както и по отношение на членове на семейство на лице по чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13 и 16 от с. з.. Аналогично, с разпоредбата на чл. 9, пар. 1, т. "в" от Директива 2003/109/ ЕО е регламентирано, че чужденецът губи правото си на статут на дългосрочно пребиваващ при отсъствието от територията на общността за период от дванадесет последователни месеца. В съответствие с предвидената в чл. 9, пар. 2 от Директива 2003/109/ ЕО възможност, в нормата на чл.40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ са регламентираны хипотези, при които отсъствия над дванадесет последователни месеца да не са причина за отнемане или загуба на статута.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Съгласно

посочената разпоредба отнемане правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато се установи, че чужденецът, получил разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване, е отсъствал от територията на държавите - членки на Европейския съюз, за период от 12 последователни месеца. Разпоредбата е императивна за административния орган, като в случая той издава заповедта при условията на обвързана компетентност, т. е. при наличие на условието - чужденецът да е отсъствал от територията на държавите - членки на Европейския съюз, за период от 12 последователни месеца, административният орган е длъжен да издаде заповед за отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България. Изключение от това правило е допуснато по силата на същата разпоредба само за изчерпателно изброени /посочени чрез цитиране на разпоредбите на ЗЧРБ по-горе в решението/ по реда на препращане към други разпоредби лица, между които жалбоподателката не е. Жалбоподателката и не твърди, че за нея са налице предпоставките изискуеми от разпоредбите на чл. 25 г от ЗЧРБ, чл. 24м от ЗЧРБ, чл. 24, ал. 9, 10 и 11 от ЗЧРБ или чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13 и 16 от ЗЧРБ и не представя доказателства относно такива факти.

В настоящия случай по делото е безспорно установено, че на жалбоподателката е било предоставено право на постоянно пребиваване в Република България, както и фактът, че същата е отсъствала от територията на страната повече от 12 последователни месеца.

Административният орган, към момента на издаване на заповедта е направил преценка за наличието на обстоятелствата, посочени в чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Жалбоподателката няма съпруг с произход Република България, не твърди да има дете/деча, което/които да е/са на територията на Р. България т. е. семейните, културни и социални връзки с държавата на произход не са прекъснати; не попада в категориите уязвими лица, по отношение на него не са установени производства по Закона за убежището и бежанците.

Според настоящия състав, с оглед доказателствата по делото е налице описаното в заповедта правно основание за налагане на принудителна административна мярка "Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България", т. е. е налице хипотезата на чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

Целта на дългосрочното пребиваване е трайната интеграция на граждани на трети страни в държава-членка на ЕС. Отдалечаването им от нейната територия трябва да е временно, а не постоянно, както е в настоящия случай, при който чужденецът е отсъствал почти 6 години. Пребиваването на чужденец в страната трябва да свидетелства за трайното му привързване с тази страна. Неоснователно е възражението за нарушение на [чл. 35 от АПК](#). Ако жалбоподателката е считала, че са налице други факти и обстоятелства или други доказателства от значение за случая, същата е следвало да ги посочи и представи пред административния орган, с даденото от нея заявление №8571 на 06.12.2021г.

Относно другите наведени съображения в жалбата, съдът следва да посочи, че безспорно са били налице "извънредни обстоятелства" по смисъла на [§ 1, т. 7 от ДР на ЗЧРБ](#), каквото съставлява пандемията от COVID-19 подробно развити в жалбата за период които е посочен в обжалваната заповед. Съобразно дефиницията дадена в посочената разпоредба, такива обстоятелства са стихийни и природни бедствия, аварии, катастрофи, грабежи и обстоятелства, довели до прилагането на неотложна

медицинска помощ, както и други събития, настъпили не по волята на чужденеца, които той не е могъл да предвиди или предотврати.Безспорно пандемията от COVID–19, започнала в началото на 2020 г. и причинявана от вируса S.-CoV-2, представлява събитие,което не е настъпило по волята на жалбоподателката и което не могло да бъде предвидено или предотвратено от нея, тъй като в непродължителен период от време е засегнало множество страни, включително и извън Европейския съюз.Посоченото изключение е в сила от 13.03.2020 г. – изм. с ДВ, бр. 28 от 2020г.Извънредно положение в Република България е обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020г. до 13.04.2020г., срокът на което извънредно положение е удължен до 13.05.2020г. с решение на Народното събрание от 03.04.2020г.С оглед горното и предвид изложеното в оспорената заповед фактическо основание за налагане на ПАМ, а именно, че жалбоподателката е отсъствала от Република България за времето от 11.09.2015г. до 05.12.2021г.,то гореописаният период на извънредно положение попада в отчетения от административните органи период на отсъствие на чужденеца от територията на държавите членки на ЕС и в частност от Република България.По изложените съображения, считано от 11.09.2015 г. до датата на обявеното извънредно положение – 13.03.2020 г., отсъствието на жалбоподателката по смисъла на нормата на чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ е в размер на 42 последователни месеца и 2 дни.Считано от края на обявеното извънредно положение–13.05.2020г. до влизането и в Република България на 05.12.2021г., отсъствието е в размер на 18 месеца и 20 дни.Съдът приема,че с оглед представените медицински документи,същата е била карантинирана от 20.12.2020г. до 03.01.2021г.и практически за период от 14 дни не е могла да пътува,които период също следва да бъде изключен,но с оглед данните по делото е видно,че са налице два периода преди и след извънредното положение с повече от 12 месеца в които жалбоподателката е отсъствала.

Във връзка с горното,съдът намира,че при преценката на продължителността на отсъствие на жалбоподателката следва да се сборуват и месеците на отсъствие преди обявеното извънредно положение и тези, след отпадането му. В този смисъл законът въвежда изискването за последователност на месеците, т. е. всеки един следващ месец на отсъствие, следва да е предхождан от такъв месец на отсъствие, респ. да не е налице прекъсване, макар и от няколко дни.В случая за първият период от 11.09.2015 г. до 13.05.2020г.са на лице безспорно повече от 12 месеца отсъствие на жалбоподателката от територията на Р. България,както и за вторият период посочен по горе.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че при правилно установена фактическа обстановка, заповедта е постановена в съответствие с материалния закон. При формалното наличие на законовите предпоставки за издаване на акт със съдържание като това на процесната заповед, прилагането на принципа на съразмерност изисква изследване на въпроса дали с акта и неговото изпълнение се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, дали тази цел може да се осъществи единствено чрез прилагането на мярката, както и дали целеният от мярката ефект би могъл да се постигне с други по-благоприятни за лицето правни средства. Съдът намира, че с издаването на процесната заповед административният орган не е нарушил този принцип посочен в жалбата, тъй като не се засягат несъразмерно правата и законните

интереси на жалбоподателката.

Ето защо, по изложените по-горе съображения съдът намира, че оспореният административен акт - Заповед Рег. №5364з-2614 от 15.12.2021г. за налагане на принудителна административна мярка "Отнемане правото на пребиваване на чужденец в Република България" на директора на Дирекция „Миграция“-МВР е законосъобразен,като издаден от материално и териториално компетентен орган,в определената от закона форма и с изискуемото се съдържание,при спазване на административно-производствените правила, в съответствие с приложимите материалноправните разпоредби и с целта,заложена в специалния закон, предвид което, подадената против него жалба се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и предвид претенциите на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира, че такова се следва в размер на 150.00(сто и петдесет) лева, съобразно разпоредбата на чл. 24 от наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

Воден от горното,Административен съд – София-град,34 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. С А З.,[ЕГН], [дата на раждане] във Великобритания,гражданка на Й.,притежаваща паспорт Р845148 издаден на 27.11.2019г.,валиден до 26.11.2024г.,подадена,чрез адв.С. Й. Б.,против Заповед с рег.№5364з-2614 издадена на 15.12.2021г. от директора на Дирекция „Миграция“-МВР с която с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ се налага принудителна административна мярка „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България“ и на основание чл.39Б ал.1 от ЗЧРБ е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната,на лицето Р. С А З..

ОСЪЖДА Р. С А З.,[ЕГН], [дата на раждане] във Великобритания,гражданка на Й.,да заплати на Дирекция "Миграция"при МВР,сумата от 150.00(сто и петдесет)лв.,представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалвана пред Върховен административен съд на Р.България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: